

KIO KAN

JAMES PATTERSON

& MIKE LUPICA

VELKÝ
ZÁVOD

SÉRIE DETEKTIV ALEX CROSS

A PAVOUK PŘICHÁZÍ	ČERNÝ TYGR
SBĚRATEL POLIBKŮ	UVIDÍŠ, ZEMŘEŠ
JACK A JILL	MISTROVSKÝ TAH
KOČKA A MYŠ	ZABÍT ALEXE CROSSE
TANEC SMRTI	POSEDLOST
SPIRÁLA ZLOČINU	ŠŤASTNÉ A VESELÉ
CHUŤ KRVE	PŘÍMÝ ZÁSAH
ČTYŘI SLEPÉ MYŠKY	CITLIVÉ MÍSTO
VE ZLOMKU VTEŘINY	HODINA PRAVDY
MISTR ZLOČINU	NA TENKÉM LEDĚ
VE ZLOMKU VTEŘINY	NA ŠPATNÉ STRANĚ
POŠTA OD MARY	SKRYTÝ ZÁMĚR
NEDOSTATEK DŮKAZŮ	
PODRAZ	

SÉRIE ŽENSKÝ VYŠETŘOVACÍ KLUB

PRVNÍ MUSÍ ZEMŘÍT	JEDENÁCTÁ ROZHODNE
DRUHÁ ŠANCE	DVANÁCTÉ ZLO
KAŽDÝ TŘETÍ DEN	OSUDNÁ TRINÁCTKA
ČTVRTÝ V POŘADÍ	ČTRNÁCTÝ HRÍCH
PÁTÝ JEZDEC	PATNÁCTÝ SKANDÁL
ŠESTÝ CÍL	ŠESTNÁCTÁ LEŽ
SEDMÉ NEBE	SEDMNÁCTÉ ZNAMENÍ
OSMÉ DOZNÁNÍ	18. RUKOJMÍ
DEVÁTÝ SOUD	19. VÁNOCE
DESÁTÉ VÝROČÍ	20. OBĚŤ

SÉRIE PRIVATE

SOUKROMÉ HRY	JEN PRO ZVANÉ
PODEZŘELÝ Č. 1	PASTÝŘ
SOUKROMÁ PRAVIDLA	JASNÝ CÍL

SAMOSTATNÉ TITULY

HRA NA SCHOVÁVANOU	PROVINILÉ MANŽELKY
DENÍK – ROMANCE	NEZNÁMÝ SOUPEŘ
LÍBÁNKY	DOKONALÁ ILUZE
DŮM NA PLÁŽI	SMEČKA
STOPY V PÍSKU	DRUHÉ LÍBÁNKY
ZÁLUDNÉ VLNY	NEROZLUČNÝ PÁR
BIKINY	VADÍ, NEVADÍ
VÝSTRAHA	VOLAVKA
OKO ZA OKO	VRAŽEDNÁ HRA
OKAMŽIK PŘEKVAPENÍ	ZAČNI SE PTÁT
POHLEDNICE SMRTI	VELKÝ ZÁVOD

edice
KLOKAN

Copyright © 2021 by James Patterson
This edition arranged with Kaplan/DeFiore. Rights
through Graal Literary Agency.
Translation © Ondřej Duha, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE HORSEWOMAN
vydaného v roce 2021
nakladatelstvím Little, Brown and Company,
a division of Hachette Book Group, Inc.
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-977-4

*„Malá jezdka“
YouTube.com
1,5 milionu zhlédnutí
Zveřejněno 15. ledna 2012*

Video ukazuje holčičku, která je sama v pokoji. Mohlo by jí být tak deset let, možná o trochu víc. Díváme se, jak opatrně staví malou stoličku před vysoké zrcadlo. Kamera zabere policičky plné trofejí a stěnu ověšenou pestrobarevnými stuhami. Na většině z nich je natištěný obrázek koně.

Když se holčička pootočí, vidíme, že jednu z těch stuh má pověšenou okolo krku. Postaví se přímo před plastovou stoličku, jako by se chystala vystoupit na stupně vítězů, pak se zarazí, sáhne dolů a stiskne tlačítko na svém mobilu.

Slyšíme, jak začíná hrát národní hymna. Dívanka s vážným pohledem, krásnou tvář a dlouhými vlasy svázanými do ohonu si položí ruku na srdce a stojí v pozoru.

Ta holčička jsem byla já.

Pak jsem vyrostla.

Jak mi řekl mnohem později jeden z mých trenérů: Občas holt šlápneš do hovna.

JEDNA

Přestože jsem vyrůstala v koňácké rodině, byla jsem černá ovce.

V ten den, kdy se všechno změnilo pro mě i pro ostatní, dokonce i pro koně, jsem přišla do stájí pozdě.

Na Atwoodově farmě se říkalo, že se řídím Beckyinyým standardním časem. BSČ. Kdykoliv jsem si vymýšlela výmluvy, proč jsem přišla pozdě, to můj trenér Daniel okomentoval jen zkratkou BSČ.

Do Silvestra zbývalo pár dní, ale toho dne jsem měla ke zpoždění celkem prostý důvod: předchozího večera jsem příliš dlouho flámovala, a nakonec jsem usnula u kamarádky, kde jsem zaspala dvojí buzení mobilem.

Ve Wellingtonu, floridském městě, kde se všechno točilo kolem koní a kde se konal Zimní jezdecký festival, přehlídka drezury na Southshore Boulevardu a Mistrovská série na farmě Deeridge, si lidé pracující s koňmi vyrazili ven v neděli večer.

V pondělí a v úterý se nepořádaly žádné akce v rámci festivalu, tak jsem šla oslavovat s jezdci, trenéry, stájníky a majiteli koní, dokonce i s hráči póla, kteří strávili víkend zápasy v Mezinárodním klubu póla. Patřila jsem mezi vysokoškolačky, kteří rádi chodí na mejdany.

Předchozího večera jsem se nenaučila nic o ježdění. V pondělí ráno jsem se však probudila s nově nabytou zkušeností, a to, že když piju tequilu s hráči póla, mám potom pocit, jako by mě jeden z nich praštil pálkou do hlavy.

Jmenuji se Becky McCabeová. Podle rodného listu Rebecca. Jako Rebecca z farmy Sunnybrook, což byla jedna z knížek, kterou mi babička čítávala, když jsem byla malá,

jen s tím rozdílem, že já byla Rebecca z Atwoodovy farmy, kterou vlastnila moje babička Caroline Atwoodová.

Nikdo by ji neoslovil babčo ani babi, neměla ani jinou přezdívku. Říkalo se jí prostě „babičko“ nebo „Caroline“. Žádná jiná zdobnělina by se k ní nehodila. „Babička“ byl jeden z jejích oficiálních titulů, možná ten, který ji vystihoval nejlépe.

„Tvoje matka je na cestě na olympiádu,“ řekla mi babička předchozího večera. „A ty jsi na cestě do baru.“

Během dospívání jsem ji vídala, jak zastavuje koně v kolbišti pouhým pozvednutím hlasu, jako by práskla bičem. Při jedné hádce jsem ji obvinila, že má s koňmi hodně společného, až na to, že koně jsou hodnější.

„Nejsem jako mamka,“ odsekla jsem.

„To není žádná novina,“ podotkla babička.

„Pořád zapomínáš, že mi je jednadvacet, babičko,“ připomněla jsem jí.

„A jsi na to náležitě pyšná,“ dodala.

Jí bylo sedmdesát dva a byla pyšná na to, že stále vlastní stáje, které vybudovala spolu se svým již zesnulým manželem a mým dědečkem Clintem, legendárním chovatelem koní. Byla stále velká kráska, dokonce i v modré větrovce s nápisem Atwoodova farma, džínách a jezdeckých botách, s šedými vlasy staženými do culíku. Viděla jsem v ní maminku. A sebe.

Teď bylo půl desáté – čas, který by nikdo na Atwoodově farmě neoznačil za brzký začátek pracovní doby – a já odbočovala na příjezdovou cestu poté, co jsem projela několik křižovatek na Southshore Boulevardu na červenou v naději, že by to mohlo být jediné ráno z celého roku – nebo z celého jejího života – kdy by moje maminka Maggie vyrazila na obvyklou projížďku se zpožděním.

Bez šance.

Poté co jsem si znovu všimla, jak zchátrale vypadají naše stáje zvenčí, jsem se rozběhla do sedlovny, kde jsem měla v šatní skříňce uložené rezervní jezdecké oblečení. Jeden z našich stájníků, Emilio, se opíral o zeď, na které visely uzdy. Paže měl zkřížené na hrudi a smutně potřásal hlavou.

„Zas jdeš pozdě, *chiquito*,“ poznamenal.

„Jak je to dlouho, co odjela?“

Vytáhl mobil a zamžoural na něj.

„Třicet jedna minut,“ odpověděl. „A běží ti čas.“

„Jak moc byla naštvaná?“ vyzvíдалa jsem.

„Ne víc než obvykle,“ řekl.

„Myslíš, že se ji mám pokusit dohonit?“

„No, být tebou,“ řekl Emilio a usmál se na mě, „osedlal bych Sky, rozjel se na jih a možná se zastavil až na Florida Keys.“

Sky byla můj kůň. Moje dítě. Technicky vzato byla šedák, jako hříbě dokonce tmavošedá. Teď však spíš bílá. Holandský teplokrevník. Jezdecký kůň vyšlechtěný ke skoku. Mnohem menší než mamčin kůň Coronado. Dozvěděli jsme se o ní od trenéra, který se odstěhoval zpátky do Irska. Zamílovala jsem se do ní, hned jak jsem ji uviděla a poprvé se na ní projela.

Rodiče byli už tou dobou rozvedení a maminka si nemohla dovolit pořídit dalšího koně. Když jsem však o Sky pověděla tatínkovi, koupil mi ji. Nazval ji předčasným dárkem k narozeninám. Teď byla ta malá kobylnka mým nejlepším přítelem na světě.

Zdálo se, že mě Sky má ráda stejně jako já ji, a o to víc jsem jí její lásku opětovala. Nechtěla po mně, abych usilovněji pracovala, víc vyhrávala či méně flámovala. Nebo časněji vstávala. Bylo jí jedno, že Maggie Atwoodová byla šampionka od doby, kdy dosáhla stejného věku, v jakém jsem teď byla já.

Mimochodem, maminka se jmenovala Atwoodová a já byla McCabeová, protože se po rozvodu vrátila ke svému

rodnému příjmení. Já si nechala to své. Lidé někdy pochybovali, jestli jsme vůbec příbuzné.

Já a Sky jsme v průběhu let vyhrály svůj díl parkurových soutěží. Ve špičkové formě jsme byly dokonalé, neohrožená dvojice. I když Sky shodila břevno nebo dvě a připravila nás o šanci na stuhu, zjistila jsem po odjezdu z kolbiště, že jsme byly o pět vteřin rychlejší než všichni ostatní. A at jsem se snažila sebevíc, nedokázala jsem být z našeho výsledku smutná.

To byl důvod, proč mi můj trenér Daniel začal říkat Maverick podle postavy, kterou hrál Tom Cruise ve filmu *Top Gun*.

„Ty prostě prahneš po rychlosti,“ poznamenal.

„Nejsem už v jezdeckém táboře,“ řekla jsem. „Jenom nevím, čím chci být, až vyrostu.“

„Až?“ opáčil. „Nebo jestli?“

Tam, kde jsem já tápala, měla maminka jasno. Všichni jsme si byli jistí, že příštího léta pojedou Coronada na olympiádě v Paříži. Byla jedním z nejlepších jezdců v zemi. A snažila se dokázat, že patří mezi nejlepší na světě.

Maminka na kolbišti jezdila jen tak rychle, jak potřebovala. Nikdy jsem ji neviděla spadnout, ani když její kůň v poslední vteřině odmítl skočit. Jiní jezdci padali. Mně se to stalo mockrát. Jí? Nikdy.

V každé oblasti života se držela své nalajnované cesty a excelovala. Nebyla nedbalá. Neriskovala. Když se stalo, že ona a Coronado měli na kolbišti špatný začátek, viděla jsem, jak problém do půlminuty vyřešila. Někdy i dřív. Jako kdyby stiskla resetovací tlačítko.

Když byla maminka na Atwoodově farmě, nepotřebovali jsme údržbáře. Pokud se něco rozbilo, spravila to. Sedlo. Uzdu. Ostruhu.

Wonder Woman, jezdce.

Nechápejte mě špatně: Měly jsme se rády. Hodně. Jen jsme se od sebe lišily.

Hodně.

To byl důvod, proč si maminka a babička spolu s Danielem mysleli, že Sky a já dost často nejsme v nejlepší formě, že nejsem ten šampion, kterým potřebovali, abych byla.

Jednou z krás našeho sportu je, že spolu soutěží muži a ženy všech věkových kategorií od puberty a v některých případech až do šedesáti a více let.

Maggie Atwoodová nebyla jen na nejlepší cestě stát se olympijskou jezdkyňou, byla i zapálená gymnastka. Měla nabitý program, který začínal tréninkem a pokračoval hodinou v posilovně s následnou masáží. Nemohla si dovolit marnit čas čekáním na mě.

Další trestné vteřiny pro Beck McCabeovou.

Emilio mi řekl, že Sky osedlá. V koupelně vedle sedlovny jsem si oblékla jezdecké kalhoty, boty a přilbu, vyšla jsem ven, vzala si od Emilia otěže a vedla Sky k tréninkovému kolbišti. Náhle jsem uslyšela křik a uviděla Daniela a Emilia utíkat k hlavní cestě.

Pak jsem zjistila proč.

Maminčin kůň Coronado, se kterým se měla zúčastnit olympiády, se tryskem řítí přímo na ně, jako by to byl on, kdo prahl po rychlosti.

Daniel se ujal velení a mávl na Emilia, aby uhnul z cesty splašenému koni, který ho mohl srazit a podupat.

Teď už nekřičeli. Ruce měli rozpažené a snažili se Coronada uklidnit, zpomalit ho.

To by normálně byla práce jezdce.

Maminčina práce.

Ale Coronadovo sedlo bylo prázdné.

DVĚ

„Měl dost rozumu, aby se vrátil domů,“ řekl mi Daniel.

Domovem myslel stáje.

Jedno ze základních pravidel stájí říká, že nikdo nesmí vyjet do terénu sám. Maminka to právě udělala a potvrdila tím, že ráda jedná na vlastní pěst. Mně teď nezbývalo, než porušit totéž pravidlo, jestli jsem měla mít nějakou šanci ji zachránit.

Ve svém srdci jsem věděla, že kdyby to bylo naopak, skočila by maminka na Sky, a kdyby bylo třeba, jela by klidně až k dálnici Florida Turnpike a zpátky, jen aby mě našla.

Seskočila jsem ze Sky, podala jsem její otěže Georgovi, jednomu ze stájníků, a popošla jsem blíž k Danielovi a Emiliovi, opatrně, abych Coronada nevyplašila ještě víc.

Daniel pomalu sáhl po hřebcově uzdě a tiše na něho mluvil španělsky. Já mezitím přišla za ně a zasunula nohu do třmenu, který jsem měla blíž.

„Nech jet mě, najdu ji,“ nabídl Daniel.

„Ne,“ odmítla jsem.

Položil mi ruku na paži. Zamračeně jsem na něho pohlédla a on ruku stáhl.

„Je to moje máma,“ řekla jsem. „A její kůň.“

Krátce jsme se měřili pohledy, až nakonec přikývl a pustil uzdu.

Emilio mi pomohl do sedla. Maminčina sedla. Na jejím koni. Byli spolu propojení stejně jako já se Sky.

Když jsem seděla na Sky a snažila se o správnou vzdálenost mezi skoky, nikdy jsem si nebyla jistá, do jaké míry ji vedu já a kolik dělá kombinace její výchovy, tréninku, instinktu, a dokonce i svalové paměti. V takových okamžicích

důvěry mezi koněm a jezdcem to bylo, jako by sdíleli jeden mozek.

Vždycky mi bylo záhadou, co vlastně koně vědí. A nevědí.

Teď jsem potřebovala, aby Coronado věděl, kde je maminka, a dovezl mě k ní.

TŘI

Jela jsem na Coronadovi mockrát, pracovala jsem s ním, když maminka s Caroline odjely vybírat koně pro naši stáj, a dokonce jsem s ním i trénovala skoky, když měla maminka jednu chřípku.

Tentokrát šlo jen o projížďku. Rozjela jsem se po stezce vedoucí podél kanálu v Palm Beach Pointu, kolem Nasonových stájí stojících vedle velikých nových stájí postavených přistěhovalci do Wellingtonu, rodinou z Kentucky, která měla peněz na rozdávání.

Obvykle jsem si projížďku po téhle trase vychutnávala, měla jsem ráda tamní samotu, ticho a otevřený prostor. Maminka to říkala také, ale někdy mě to bavilo víc, když nebyla se mnou.

Teď ne. Dokázala jsem myslet jen na otázku týkající se lidí, co nejezdí na koni, kterou mi jednou položila. „Jak se vůbec mohou cítit naživu?“

Prosím, zeptej se mě na to znova.

Vzhledem k tomu, že se její kůň vrátil do stájí sám a ona zůstala někde tady venku, muselo to být vážné.

Coronado a já jsme nejeli rychle. To, že kůň musí jet rychle, aby shodil jezdce, je jen jeden ze zažitých mýtů o našem sportu.

Projížděli jsme možná poslední nezastavěnou částí Wellingtonu. Jednou budou stáje i tady.

Kde může být? Není vážně zraněná? Cítila jsem, jak se mě zmocňuje panika. Jestli už ji nenašel někdo jiný a nenaložil ji do golfového vozíku nebo do sanitky, musela jsem ji najít já. K tomu, aby tam zůstala bez koně, musela mít zatraceně pádný důvod.

Cestou na sever jsem pohledem zkoumala úzký vodní kanál a doufala jsem, že ji nenajdu ležet na jeho dně.

Pak jsem ji spatřila.

Uviděla jsem ji a cítila jsem, jak ze mě rázem vylétl všechen vzduch, jako bych to byla já, kdo spadl ze sedla. Ležela na boku asi padesát metrů přede mnou mezi stezkou a kanálem.

Nehýbala se.

Vypadalo to, jako by její tělo mělo namířeno dvěma různými směry zároveň. Boty, které jsem jí objednala speciálně z New Yorku k narozeninám, jež oslavila před pár týdny, ukazovaly k vodě, zatímco její tělo od pasu nahoru směřovalo ke stezce.

Lekla jsem se, že si maminka možná poranila krční páteř. Už jsem to jednou viděla na vlastní oči, na závodech v rámci Velké ceny. Jeden kůň odmítl skočit a shodil jezdce, který zůstal bez hnutí ležet, dokud do kolbiště nepřijela sanitka. Nakonec se ze zranění zotavil a znovu začal chodit, ale už nikdy nesedl na koně.

Dovedla jsem k ní Coronada krokem, sesedla jsem a klekla jsem si vedle ní. Oči měla zavřené, ale poznala jsem, že dýchá. Pořád měla na hlavě přilbu špinavou od hlíny, kterou měla i na oblečení.

Měla jsem dost rozumu, abych s ní nehýbala. Jen jsem se sklonila blíž.

„Mami,“ řekla jsem. „Dohonila jsem tě.“

Potom jsem ze zadní kapsy vytáhla mobil, zavolala jsem na linku 911 a pomyslela jsem si. *Jo, Becky, dohonila jsi ji.*

S půlhodinovým zpožděním.

ČTYŘI

Maminka, bdělá a zcela při smyslech, nám vyprávěla o lišce, která se objevila zničehonic.

Prodělala operaci malé fraktury pánve a přetrženého vnitřního vazy v levém koleni. O vlásek unikla proražení plíce, ale dvě zlomená žebra mohl vyléčit jen čas.

Líčila, že jeli pomalu, ale Coronado se náhle vzepjal a vydal neobvyklý hrdební zvuk. Shodil ji na stranu a než se stihla odkulit, spadl na ni. Měla pocit, jako by se topila. Snažila se dýchat, ale nemohla, jako by byla pod vodou, ne pod svým koněm. Poslední, co si pamatovala, bylo, že den zcela potměl.

„Máš štěstí, že žiješ,“ ozvala se babička, stěží zakrývající strach zlostí.

Daniel s oblibou říkal, že Caroline Atwoodová není jen tak nějaká houževnatá postarší dáma, ale že je nejhouževnatější postarší dáma ze všech. Toho večera to neplatilo.

„Nezdá se mi, že mám štěstí,“ vydechla maminka a její slova odumřela ve vzduchu kousek od jejích úst.

„No, prostě ho máš,“ odsekla její matka.

„Říká se, že co tě nezabije, to tě posílí,“ poznamenala maminka. Odmlčela se a trhla sebou, když se nadechovala. „Ale já žiju a silná si rozhodně nepřipadám.“

Natáhla ruku a já ji stiskla, opatrně, jako by hrozilo, že ji rozmačkám.

„Konečně jsem našla něco, co nedokážu sama opravit,“ vzdychla si. „Sebe.“

Pak se zmohla na chabý úsměv, ale zdálo se, že ji stál všechnu energii. Nikdy jsem ji neviděla tak zesláblou.

Sama jsem měla v životě větší štěstí než spousta jezdců, které jsem zraněné navštěvovala v nemocnici. I když jsem nepadala míň než ostatní, nikdy jsem se nezranila.

Vybavilo se mi, jak jsem spadla z koně poprvé. Babička byla toho dne v tréninkovém kolbišti. Ani se nepohnula svým směrem. Když jsem se konečně očistila a došla k ní, uviděla mé zarudlé oči a řekla: „Jestli se chceš vyplakat, jdi se podívat na smutný film.“

V naší rodině jsme to s láskyplnými projevy nikdy nepřeháněli, ale teď byla tím zraněným jezdcem maminka.

„Jak je na tom můj kůň?“ zeptala se.

Ucítila jsem, že se usmívám, poprvé od chvíle, kdy jsem ji našla.

„Je uražený,“ odpověděla jsem. „Nechápe, proč za tebou nemohl taky přijít do nemocnice.“

„Nesnaž se mě rozesmát,“ varovala mě, „nebo mě odvezou zpátky na sál.“

„Pokusím se,“ a znovu jsem jí lehce stiskla ruku. „Ale dobře víš, že se neumím tvářit vážně, když mě něco rozesměje.“

„Tady nic k smíchu není!“ prohlásila babička.

Stála u protější strany maminčiny postele. Daniel se uchytil do kouta v galantní snaze poskytnout nám soukromí.

„Pojedeš ho zítra za mě?“ zeptala se maminka.

„S tím si teď nedělej hlavu, Maggie,“ ozvala se babička.

„O mě si můžeš dělat starosti ty,“ řekla maminka. „Já si budu dělat starosti o Coronada.“

„Rozumím,“ přikývla jsem.

„Mohly byste aspoň na minutu přestat myslet na toho ztraceného koně?“ vyštěkla babička. „Proboha, Maggie. Shodil tě. Spadl na tebe. Nebylo to naopak.“

„Ale pak mě dovedl přímo k ní,“ namítla jsem.

Babička si odfrkla a znělo to jako jeden z jejích koní.

„Skvělé,“ vybuchla. „Zvíře záchranář v ceně milionu dolarů. A na tom závisí budoucnost celé farmy.“

„Trochu to dramatizuješ, mami,“ ohradila se Maggie.

„Možná,“ připustila babička. „Ale povíš mi kdy, když ne teď?“

Maminka zavřela oči. Na okamžik jsem si myslela, že usnula, přestože jsme stále byli s ní v pokoji.

„Potřebuje si odpočinout,“ konstatovala babička.

Maminka otevřela oči.

„Potřebuju se uzdravit. Zeptala jsem se doktora Gerryho, jak dlouho to bude trvat.“

„Nejspíš ses ptala předtím, než přestala působit anestezie,“ poznamenala babička.

„Zeptala jsem se ho, kolik týdnů,“ pokračovala maminka. „Doktor mi věnoval jeden z těch svých blahosklonných úsměvů a opravil mě: „Asi jste chtěla říct měsíců.““

Teď stiskla ruku ona mně, tak silně, až mě to překvapilo.

„Pověděla jsem mu, že měsíce nemám,“ řekla.

Celý život jsem sledovala maminku na kolbišti i mimo ně. Viděla jsem ji soutěžit odsud až po Calgary a zpátky. Viděla jsem ji závodit s nejslavnějšími jezdci světa a porážet je. Věděla jsem, jak moc si zakládá na tom, že nedává najevo emoce, zvláště když prohraje. Byla stejně houževnatá jako její matka, přestože neměla potřebu dávat to na odív.

Ale teď se mi zdálo, že se rozpláče.

„Tohle mě dostalo,“ přiznala.

Nenacházela jsem slova, která by jí ulevila od jejích starostí nebo od bolesti. Možná by je nenašel nikdo. Stála jsem tam, držela jsem ji za ruku a přála jsem si, abych to byla já, koho shodil kůň, ne ona. Přála jsem si, abych aspoň jednou ve svém pitomém životě přišla včas.

„U sportovců se doktoři v odhadu času potřebného na zotavení mohou mýlit,“ řekla jsem.

Nic lepšího mě nenapadlo.

Podívala se na mě a řekla: „Už jsem tě jednou varovala. Nesnaž se mě rozesmát, dítě.““

Pak znovu zavřela oči. Pár minut nato usnula. S babičkou a Danielem jsme vyšli z pokoje.

Jakmile za námi Daniel tiše zavřel dveře, babička prohlásila: „Nenávidím tenhle sport.“

Podívala jsem se na ni.

„To přece nemyslíš vážně.“

„Neříkej mi, co jak myslím,“ odsekla.

„Promiň.“

„Jestli se chceš za něco omluvit,“ vyštěkla babička, „spíš lituj toho, že jsi tam nebyla.“

Potom odešla.

PĚT

Maggie

Všechno nejlepší do nového roku, trpce popřála Maggie Atwoodová sama sobě.

Nikdo v pokoji se nezmínil o několika kvalifikačních soutěžích, kde se mělo rozhodnout o tom, kteří čtyři jezdci – jeden z nich jako náhradník – budou reprezentovat Spojené státy v parkuru na olympiádě v Paříži. Nikdo nepronesl ani slovo *olympiáda*. To téma však viselo ve vzduchu jako obří bouřkový mrak, který vrhl stín na celý její svět.

Vyrazila na projížďku po cestě vedoucí volnou krajinou a skončila tady. Rozbitá.

Byla vyšlechtěna ke svému sportu stejně, jako se šlechtí koně. Excelovala v rychlých výpočtech, které představovaly rozdíl mezi vítězstvím a porážkou – šlo o zlomky vteřin načasování, vyměření vnitřního obratu, tlak zadní nohy koně na břevno, jenž rozhodoval o tom, zda zůstane či spadne, čísla, která měřila vzdálenost mezi prvním a pátým místem.

Když udělala v kolbišti chyby, nemohla je na nikoho svést. Vyhrál někdo jiný. Ona prohrála.

A být lepší jezdec bylo někdy méně důležité než sedět na lepším koni. Dražším koni. Prostě, základní počty.

Potom se objevil Coronado a ona získala prvotřídního koně, takového, který změnil všechno. Byl to belgický teplokrevník, potomek slavného hřebce jménem Chaco-Blue, který se během své závodní kariéry stal šampionem FEI, Mezinárodní jezdecké federace. Klisna byla také belgický teplokrevník s jedním z těch honosných jmen, která Maggie milovala: Hypnose Van Paemel. Během své kariéry vyhrála šest soutěží FEI.

Atwoodova farma má docela dobrou pověst. Jak Caroline Atwoodová s oblibou říkala Maggie, nikdy ji ani nenapadlo, že by mohla zbohatnout podnikáním s koňmi. Teď však stěží vycházely, dokonce bojovaly o přežití. Matka se jí jednou svěřila, že odejde na odpočinek toho rána, kdy ji stájník nebo trenér najde ležet ve stání, protože má v plánu pracovat až do smrti. V minulosti cestovaly s koňmi na všechny nejlepší závody – teď už jen na některé z nich.

„Víš, jak se jezdeckví říká sport bohatých a chudých bohatých?“ zeptala se Caroline Maggie a pak si sama odpověděla: „Někdy mám pocit, že jsme jenom chudí.“

„Mohla bych dělat něco jiného,“ nadhodila Maggie.

„Ne,“ odsekla jí matka. „Nemohla. A já taky ne.“

Nemohly si dovolit koupit Coronada samy, ať Caroline a účetní počítali, jak počítali.

Caroline o tom koni řekl přítel jejího přítele. Majiteli stájí v Lexingtonu docházely peníze a rozhodl se pro prodej. Spoléhal se na to, že mu Coronado, jeho nejlepší kůň, vynesou slušnou částku. Caroline s Maggie si Coronada vyzkoušely a zamilovaly se do něj i do jeho pokrevní linie. Bohatého společníka našly ve Stevu Gortonovi, newyorském finančníkovi specializujícím se na hedgeové fondy, který si

koupil sídlo v Palm Beach a po vzoru svých floridských přátel se začal zajímat o podnikání s koňmi.

Caroline Atwoodová Gortonovi vysvětlila, že kuň má podle jejího názoru šanci stát se výjimečným, a navrhla mu padesátiprocentní spolupodílnictví, přestože věděla, že s obtížemi dá dohromady svou polovinu. Přestože obětovala všechny úspory, musela požádat o pomoc banku a připadala si při tom stejně jako zoufalý sázkař na závodišti.

„Vy jste odborník,“ řekl Gorton a pak se zeptal: „A co přesně dostanu za svou polovinu?“

„Půlku zisků,“ odpověděla Caroline.

Maggie si už dřív všimla, že se většina lidí nechá její matkou zastrašit. Ne tak tenhle chlapík.

Gorton se náhle zasmál a ten zvuk Maggie připomněl třísknutí skla. „Narodil jsem se v noci, Caroline,“ řekl. „Ale nebyla to minulá noc.“

„Asi vám nerozumím,“ opáčila.

Vysvětlil jí, že na Wall Street koluje vtíp, podle něhož není nikdo omezenější než omezený partner Steva Gortona. Postavil ji před hotovou věc: postará se o šedesát procent požadované ceny a ona se bude starat o koně a rozhodovat, kdo ho pojede.

Když se Caroline vzpírala, řekl jí to jednoduše. Jestli se jí jeho návrh nelíbí, může si najít někoho jiného, kdo jí vypíše šek na milion dolarů.

Maggie přihlížela, jak debatují, ale protože znala finanční situaci Atwoodovy farmy stejně dobře jako její matka, bylo jí jasné, že ta debata může mít jen jeden konec. Caroline a Gorton si konečně plácli.

Maggie věděla, že Gorton nemá v lásce koně, nýbrž peníze. Když začala na Coronadovi okamžitě vyhrávat, Steve Gorton se rozzářil při představě zlatého dolu, který mu vlastnictví toho koně přinese.

Maggie myslela jen na zlatou medaili. Toužila po ní celý život. Po ní a po koni snů. Nikdy ji však nenapadlo, že bude

vlastnit koně jako Coronado. Věděla, že ve sportu to tak nechodí, přinejmenším v tom jejím určitě ne.

Na střední škole ani na vysoké Florida Atlantic, jen kousek cesty od Wellingtonu, ji večírky nijak zvlášť nebavily. Chlapce měla docela ráda a nikdy neměla problém udržet si přítele, alespoň do té doby, než o něho ztratila zájem a přesunula se k dalšímu.

To platilo, dokud se neobjevil Jack McCabe. Jack, zábavný, chytrý, atraktivní mladý právník z New Yorku. Jiný než žokejové, s nimiž chodila předtím. Zamílovali se do sebe a trochu ukvapeně se vzali. Ona pak otěhotněla.

Ve skutečnosti však chtěla jen jezdit.

Jack dokonce na rok přerušil svou práci v právnické firmě, aby ji mohl doprovázet na závodech, a spokojeně fungoval jako pan Mára, když ona závodila v Kentucky, Severní Karolíně, Kanadě, Washingtonu, D. C., nebo v Hamptons. Ale stejně jako mnoho párů, kde oba partneři chtějí uspět v profesích, které si zvolili, se začali jeden druhému vzdalovat.

Když se účastnila turnaje Hampton Classic na východě Long Islandu, šli se projít po pláži ve snaze vyčistit vzduch. Náhle však stáli v dunách proti sobě, jako by bojovali o titul.

Nakonec jí řekl, že ráno odjede. Tříletá Becky byla tehdy na Floridě s chůvou. Jack slíbil, že až přiletí na jih, aby si sbalil své věci, vysvětlí jí, co se stalo, jak nejlépe bude umět.

„Ty nezůstaneš ani na Velkou cenu?“ podivila se Maggie.

Byl to velký závod završující celý týdenní turnaj. Ani v tak vypjatém okamžiku nedokázala pustit parkur z hlavy.

„Však ty to beze mě zvládneš,“ ujistil ji a pak dodal: „Koneckonců jako vždycky.“

Následujícího dne vyhrála, dosáhla jednoho z největších vítězství své dosavadní kariéry.

Málem se probjovala na olympiádu v Londýně s Lordem Stanleyem, jenže kůň na jaře 2012 zchroml. V předchozím roce měla tak dobrý bodový průměr, že se dostala na seznam

deseti nejlepších jezdců snažících se kvalifikovat do amerického olympijského týmu. Poté, co se v následujícím roce utkali v rámci jistého počtu takzvaných „prezentačních závodů“, se seznam nakonec zúžil na čtyři, tři dvojice tvořené jezdcem a koněm a jednoho náhradníka.

Po tom, co se stalo Lordu Stanleyovi, se Maggie obávala, že svou šanci zúčastnit se olympiády definitivně promarnila. Závodila však dál a přitom mimoděk učila Becky, že správná kombinace tvrdé dřiny a talentu přináší dobré výsledky. Možná dokonce skvělé.

Vždycky tomu věřila. Až doteď.

Do dveří strčila hlavu sestra. „Jak se nám daří?“ zeptala se.

Nám, pomyslela si Maggie. Jako by byly tým. Jako Maggie a její kůň.

„Dobře,“ odpověděla Maggie.

„Jste si jistá, že nechcete nic na bolest?“

„Ne, děkuju,“ odmítla.

Viděla už příliš mnoho zraněných jezdců, kteří by si vzali cokoli kromě benzínu, aby se mohli vrátit na koně.

Sestra odešla. Maggie zavřela oči a naslouchala nočním zvukům nemocnice.

Potom si však znovu vybavila tu lišku a cítila, jak se Coronado vymkl její kontrole a vzeplal se pod ní. Pak opět letěla vzduchem a tvrdě dopadla na rameno těsně předtím, než se kůň svalil na ni. Bylo to, jako by se zhroutila sama do sebe.

Někteří jezdci říkali, že když na ně spadli jejich koně, znečitlivěli. Jiní popisovali, že cítili, jak v nich kosti praskají jako větvičky. Ji v prvním okamžiku nic nebolelo, jen se jí zmocnila hrůza z toho, že se nemůže nadechnout, zatímco vnímala, jak se Coronado snaží dostat nohy pod sebe a postavit se.

To bylo poslední, co si pamatovala. Nevzpomínala si, jak ji nakládali do sanitky, probrala se až v nemocnici a uviděla Becky sedět u své postele.

„Jak je na tom můj kůň?“ zeptala se Maggie.

První slova, která vypustila z úst.

Becky ji ujistila, že je Coronado v pořádku, a vyprávěla jí, jak ji dovedl na místo u kanálu, kde Maggie ležela.

„Je to hodný kluk,“ řekla Maggie. Pak znovu omdlela a probrala se až po operaci.

Teď má spoustu času na přemýšlení a jediné, na co myslela, byl čas.

„Olympiáda začíná na konci července,“ pověděla doktoru Garrymu, „což znamená, že na jaře musím zahájit kvalifikaci.“

„Jestli se nekvalifikujete letos, můžete se soustředit na příští rok,“ Chtěl ji uklidnit.

„Vy to nechápete. Olympiáda se koná každé čtyři roky.“

Když doktor odešel, podívala se na mobil. Teprve devět hodin večer. Měla pocit, jako by právě začala nejdlejší noc jejího života.

ŠEST

Caroline

Caroline se právě chystala uvařit si hrnek čaje, když zazvonil zvonek. Celá ztuhlá zamířila ke dveřím.

Když byla mladší, také jezdila na koni, ale v poslední době se posadila do sedla jen zřídkka. Tehdy hodně riskovala, čímž se podobala své vnučce víc, než si byla ochotná připustit, takže byla její jezdecká kariéra plná pádů a poranění kolen, ramen, krku a zad, které měly za následek strnulost a přetrvávající kulhání. Někdy ji napadalo, že je snazší žít s cukrovkou než s neustálými bolestmi v celém těle.

„Mrzí mě, že jsem nejdřív nezavolal,“ řekl Steve Gorton.

Caroline se nuceně pousmála se slovy: „Ne, nemrzí,“ a pokynula mu, aby šel dál.

Měřil tak metr osmdesát pět nebo o pár centimetrů víc a na začátku devadesátých let hrál s nevelkým úspěchem americký fotbal za Pensylvánskou univerzitu. Vyhledala si to spolu s jeho věkem – teď mu bylo přes padesát. Vlasy, nejspíš obarvené, měl na temeni vysoko načesané a po stranách příliš nakrátko ostříhané tak, aby vynikla jeho spodní čelist. Dokonce i na Floridě chodil na nástřík opálení. V tričku, džínách a teniskách byl věčně mladý nebo se tak spíš usilovně snažil vypadat.

Zeptala se ho, jestli si dá něco k pití. Odpověděl, že skotskou, jestli ji má. Šla do kuchyně, nalila mu sklenku Dewar's a přinesla mu ji.

„Jak se jí daří?“ otázal se.

„Vzhledem k tomu, že na ni spadl kuň,“ odpověděla Caroline, „asi tak dobře, jak se dá očekávat.“

Gorton přikývl. „Musíme si promluvit o mém koni, Caroline.“

„O našem koni,“ opravila ho.

Usmál se.

„Jasně. Souhlasím.“

Oba chápali podmínky svého partnerství. Bylo to dojednané manželství, takové, jakému se v dobách jejich mládí říkalo svatba před hlavní brokovnice. O koni jako Coronado, o němž si byly jisté, že je konečně ten pravý na olympiádu, snila Caroline stejně jako Maggie. Nakonec naposledy zatížily stáje hypotékou a daly v sázku poslední majetek, který jim zbýval.

A možná i víc.

„Mluvil jsem s několika svými obchodními přáteli,“ pokračoval Gorton. „O možných jezdcích pro Coronada.“

Ty máš přátele? pomyslela si Caroline, ale nechala si to pro sebe.

„Ve smlouvě stojí, že mám právo jezdce schválit,“ připomněla mu. „A prozatím je tím jezdce stále moje dcera.“

„To nepopírám,“ řekl Gorton, „ale Maggie bude mít právě teď štěstí, když bude moct jezdit na invalidním vozíku.“

„Od té nehody uběhlo sotva pár dní,“ namítla Caroline. „Do olympiády stále zbývá skoro sedm měsíců. Její výsledky z konce minulého roku se přepíšou do letošního. I kdyby začala znovu závodit až na jaře, pořád bude mít dost kvalifikačních závodů na to, aby se dostala do týmu.“

Gorton usrl whisky a postavil sklenici na kávový stůl vedle tácky, který před něho položila.

„Nikdy se nesnažte obelhat lháře,“ poučil ji.

„Není potřeba shánět jiného jezdce, když ji sotva přivezli z operačního sálu,“ nedala se odbýt Caroline.

Povzdechl si. Možná se tak naučil chovat na ekonomické fakultě Pensylvánské univerzity, ale Caroline vnímala každé jeho gesto a každý zvuk jako odmítavé.

„Sice jsem v tomhle sportu nový,“ řekl, „ale v kalendáři se vyznám stejně dobře jako kdokoliv jiný. Maggiin první letošní turnaj měla být Velká cena, jejíž datum se blíží. Je jasné, že se tam neobjeví. Ale dovolu, abych vám vysvětlil jedno: Coronado tam rozhodně bude.“

Caroline chtěla něco namítnout, ale Gorton zvedl ruku a pokračoval.

„Vstoupil jsem do tohoto sportu, abych vyhrával,“ zdůraznil. „A když vyhraju, někdo jiný prohraje.“

„Moc hezké,“ utrousila. „Opravdu.“

„Není snad sarkasmus zbraní slabých?“ zeptal se.

„Můžete mi věřit, Steve, že jestli na vás někdy vytáhnu zbraň, tahle to nebude.“

Zvedl sklenici a připil jí.

„Chcete slyšet nepříjemnou pravdu, Caroline? Jsme si podobnější, než si dokážete připustit. Toužíte totiž vyhrávat stejně jako já.“

„Posloucháte někdy, co vám ostatní říkají?“ zeptala se. „Tady nejde o mě. Jde o moji dceru.“

„Jen dokud je schopná udržet se na našem koni za milion dolarů,“ řekl.

Caroline se náhle zmocnilo pokušení přejít místnost a vrazit mu políček, ale ovládla se. Nezáleželo na tom, co stálo ve smlouvě. Oba věděli, že architekt jednoho z největších hedgeových fondů v zemi a možná na celém světě dokáže majitelku malých stájí na Floridě vyšachovat, kdykoliv se mu zlíbí. Stručně řečeno, Coronado byl jeho kůň.

Teď vstal.

„Díky za drink.“

„Hezky jsme si popovídali,“ řekla Caroline.

Tentokrát její sarkasmus přehlédl nebo ho prostě ignoroval.

„Jiné špičkové jezdce znáte lépe než já,“ oznámil jí. „Buď to vyřešíte vy, nebo to udělám já. Ještě něco si odmítáte připustit? Tohle je pro koně nejlepší. A co je nejlepší pro koně, je nejlepší i pro nás dva.“

Pak se otočil a vyšel ze dveří.

„Parchant,“ ulevila si Caroline Atwoodová, když za ním zaklaply dveře.

Věděla však, že ten parchant má pravdu.

SEDM

Vyhlédla jsem z okna stáje a uviděla pana Gortona, babiččin nový bankomat, jak prosvištěl kolem mě po příjezdové cestě. Řídil své porsche, jako by právě vyloupil banku.

Co jsem si pamatovala, vždycky jsme na Atwoodově farmě potřebovaly víc peněz a víc koní. Stáje vyžadovaly rekonstrukci, bylo třeba postavit nový plot kolem cvičného

kolbiště. Každou sezónu babička slibovala, že hodlá vynaložit peníze na vylepšení, ale pokaždé, když jsem vstoupila do jejího pokoje a našla ji sedět za stolem, řekla jen, že se „snaží zaplatit účty“.

Podle mého názoru se k sobě Steve Gorton a moje babička hodili.

Nechtěla svalovat vinu na koně, a už vůbec ne na maminku. *Lituj toho, že jsi tam nebyla*, řekla mi.

Ta slova páčila jako políček. Vyčetla mi, že jsem ji zklamala. Že jsem zklamala všechny. Už zase.

Babička mi nabídla, že mě odveze z nemocnice domů. Řekla jsem jí, že si zavolám Uber a nestojím o žádnou konverzaci s řidičem.

„Chceš říct, že nechceš mluvit se mnou?“ otázala se.

„Nechci tě poslouchat,“ odpověděla jsem.

Když jsem dorazila do stájí, zamířila jsem nejprve ke Coronadovu stání. Coronado mohl být zraněný, a vážně. Ale náš veterinář Howser ho už prohlédl tak pečlivě, jako by prověřoval jeho zdravotní stav před prodejem, a prohlásil, že je naprosto v pořádku.

Doktor Richard Howser nebyl jen skvělý veterinář a důvěrný rodinný přítel, byl to také dobrý člověk, kterému záleželo na koních stejně, jako všem v rodině, i když mu Maggie někdy přezdívala doktor Pohroma, když sděloval špatné zprávy.

Coronado ležel na boku a spal. Většina koní spí vestoje, ale odborníci tvrdí, že někteří koně raději spí v leže, protože jim to umožní tvrdší spánek.

Ráda jsem se dívala, jak koně spí. *Nemáš to dost ráda*, říkala babička, když jsme se dohadovaly o mém ježdění. Odpovídala jsem jí, že mě baví trávit čas s koňmi, ale do cesty se mipletou lidé.

Tiše jsem prošla uličkou mezi stánými a kolem sedlovny s ohlávkami pověšenými na zdi a policemi na sedla.

„Ahoj holka,“ řekla jsem, když jsem došla ke Sky v jednom z posledních stání.

Vystrčila hlavu ven a významně na mě pohlédla.

„Nemůžu uvěřit, že se mě ptáš, jestli jsem ti přinesla dobrůtku.“ Pak jsem sáhla do přední kapsy džínů a na dlani jsem jí podala červenobílou mentolku. Obratně mi ji sebrala z natažené ruky a nechala na ní jen minimum slin.

Pak frkla.

„Není zač,“ řekla jsem.

Bylo jí už deset, ale pořád byla moje malá holčička. Ze sedlovny jsem si přinesla skládací židli a postavila ji tak, abych, když Sky vystrčila hlavu ze stání, měla pocit, že mi ji položila na rameno, jako by se mě snažila ukonejšit.

Vzhlédla jsem k ní.

„Co budeme dělat, kámoško?“ zeptala jsem se. „Tohle je tak nefér.“

Pár minut jsem poseděla u Sky, pak jsem vstala ze židle, šla do sedlovny, vzala si svoji přílbu a našla jsem Skyino sedlo značky CWD, které mi maminka dala, když jsem dokončila střední školu.

Sedla jsou pekelně těžká. Přestože nebyl poblíž žádný stájník, podařilo se mi na ni položit dvě podsedlové dečky i samotné sedlo s podbřišníkem, který ho držel na místě, a nakonec jí nasadit ohlávku s uzdou. Otevřela jsem dvoukřídlá vrata, rozsvítila jsem reflektory a obě jsme krokem zamířily k cvičnému kolbišti.

Chtěla jsem jezdit. Hýbat se. Sklonila jsem se a pošeptala Sky: „Potom dostaneš další dobrůtky.“

Pak už jsme kroužily po kolbišti kolem narovnaných překážek a nabíraly jsme rychlost. Nenechala jsem Sky skákat, ne v noci, ani když reflektorům osvětlujícím kolbiště pomáhal úplněk. Byla jsem sama, jen se Sky a jejími koňskými zvuky, funěním a dusotem kopyt. Neusilovala jsem o nej-

lepší čas. Nesnažila jsem se vypočítat vzdálenosti a čisté skoky ani porazit ostatní koně.

Ani něco dokázat Atwoodovým. Přestože byla maminka upoutaná na lůžko, stále jsem slyšela ji i babičku, jak mi říkají, že nejsem takový jezdec, jaký bych měla být, že tomu sportu nejsem oddaná tak, jak by se patřilo, že nebudu nikdy tak dobrá jako maminka. Že nejsem ta pravá Atwoodová, jako by mi někdo podstrčil špatnou DNA.

Myslela jsem jen na to, co jsem na tomhle sportu vždycky měla ráda a co mám ráda pořád, když se mi ho lidé nesnaží zošklivit.

„Zpomalte!“

Okamžitě jsem poznala Danielův hlas.

„Nech mě na pokoji,“ okřikla jsem ho cestou zpátky na druhou stranu kolbiště. Když jsme se se Sky konečně otočily, jako bychom zamířily k domovu, Daniel vyšel doprostřed kolbiště a zůstal tam stát.

Plánovala jsem ještě jeden okruh, ale místo toho jsem Sky zpomalila, nechala přejít do kroku a nakonec zastavit. Poplácala jsem ji po hlavě jako pokaždé, když dokončila dobrou jízdu.

„Nejela jsem moc rychle,“ ohradila jsem se.

„Ale ano, jela.“

„Nejsem idiot,“ bránila jsem se.

„Bez komentáře,“ řekl. „Teď prosím vrať koně zpátky do stáje.“

„Neříkej mi, co mám dělat,“ odsekla jsem.

„Řekl jsem prosím, ne snad, *chiquita*?“

„Tak mě může oslovovat Emilio, ne ty,“ ohradila jsem se.

„Ano, *jefa*.“

Šéfová.

„Neoslovuj mě ani takhle.“

Daniel Ortega byl o pár let starší než já, ale choval se, jako by byl mnohem zkušenější a dospělejší. Trénoval mě teprve

dva roky. Byl původem Mexičan, jehož rodiče, nelegální přistěhovalci, ho vychovali v Americe. Mluvil však dokonale anglicky, i když mi jeho projev někdy připadal přehnaně formální. Skoro afektovaný. Pracoval se slovy stejně přesně jako s koňmi.

A věděla jsem o Danielu Ortegoví tohle: Žil v neustálém strachu z deportace kvůli stále se měnícímu postoji amerických politiků k imigraci. Před pár měsíci požádal bez vysvětlení o pár dní volna. Když jsem se ho na to později zeptala, jen jednou, potřásl hlavou a řekl: „Byl jsem vychován ve víře, že my Snílci jsme v pohodě.“ Narážel na zákon upravující postavení přistěhovalců označovaný zkratkou DREAM neboli sen.

Od té doby byl stále nespokojenější s mojí jízdou a přístupem. Když jsem se neudržela a ukázala mu prostředník, poznámal: „Ne, slečno Becky, ty jednička nejsi.“

Byl skvělý trenér, měl talent pro práci s koňmi a miloval je. Považovala jsem ho za dobrého přítele, ale ani jeden z nás nikdy nezapomněl, že pracuje pro Atwoodovu farmu. A protože jsem byla Atwoodová, technicky vzato dělal i pro mě.

„Myslela jsem si, že budeš mít radost, že jezdím a nepopíjím s přáteli,“ řekla jsem.

„Na to, abys byla na kolbišti, je moc pozdě,“ namítl.

Sáhla po Skyině uzdě, ale já ji jemně pobídla, aby od něho pár kroků poodešla.

„Tvoje maminka by nikdy nevezala Coronada ven takhle pozdě večer,“ řekl.

„Co takhle projednou nemluvit o tom, jak moc se jí nepodobám?“ opáčila jsem. „Jako bych potřebovala, aby mi to někdo připomínal.“

„Nikdy jsem netvrdil, že chci, abys byla jako ona,“ řekl.

„Vážně?“ podivila jsem se. „To chce přece každý.“

„Jenom chci, abys byla takový jezdec, jakým můžeš být, ať už jsi tady, nebo na vysoké.“

Sezóna začínala za několik týdnů, a protože ta poslední byla nejhorší v mé kariéře, měla jsem soutěžit tady místo v kampusu. Už žádné příjezdy z Miami ve čtvrtek večer, ježdění v pátek, v sobotu a v neděli před návratem do školy v neděli večer. Moje výkonnost šla dolů a vypadalo to, že hledám způsoby, jak prohrát. Udala jsem Sky špatnou vzdálenost. Nebo jsem se rozjela příliš rychle a pak jí přitáhla otěže, což ji zmátlo natolik, že odmítla skočit, začaly jsme kroužit a byly jsme diskvalifikovány. Nebo jsme jely čistě, jenže jsem ji navedla moc blízko na poslední skok a shodily jsme břevno nebo celou překážku.

Maminka mě dokonce přesvědčila, abych zašla ke sportovnímu psychologovi, který mi pověděl, že když sportovci v jakékoliv disciplíně čekají, že se stane něco špatného, skoro pokaždé se to splní.

Nebyla to Skyina vina. Jen moje a nikoho jiného. Nezdárná Becky. Buď jsem si mohla nechat ozdobit sedlo monogramem NB, nebo přerušit studium na vysoké.

Nakonec jsem měla o něco lepší léto, necítila jsem takový tlak jako na jaře a namlouvala jsem si, že příští rok bude lepší a že jsem jenom potřebovala vypadnout z Wellingtonu. Potom se na scéně objevil Coronado a já se rozhodla, že se začnu soustředit hlavně na maminku.

Až na to, že cíl se teď změnil – už nebylo hlavní dostat ji na olympiádu, ale pomoci jí, aby se uzdravila.

„To, co se stalo tvé matce, nebyla tvoje chyba,“ ozval se Daniel.

Už jsem sesedla za Sky a vedla ji zpátky dovnitř. Daniel šel s námi.

„Zkus to povědět babičce,“ poradila jsem mu.

Hned nato ke mně z otevřených vrat stáje dolehl babiččin hlas: „Co mi má povědět?“

„Jenom že jsme pro dnešek skončili,“ odpověděla jsem.

„Co jsi tam sakra dělala?“ zeptala se.

„Přesně to, co mi neustále opakuješ, snažila jsem se zlepšit.“

„No, to jsi s tím začala vážně v divnou dobu. Pak přijďte do domu. Potřebuju s vámi oběma mluvit.“

Odvedla jsem Sky zpátky do stáje, dala jí slíbenou odměnu a přála jsem si, abych mohla strávit zbytek noci s ní.

OSM

Když babička přecházela po obývacím pokoji, napřímená, se zvednutou hlavou a zatátými pěstmi, jako by vyzývala svět na pěstní souboj, zdálo se mi, že kulhá víc než obvykle.

„Proč jsem se sakra zapletla do podnikání s tím odporným člověkem?“ nadávala.

„Však ty víš, proč,“ řekla jsem. „Abys získala Coronada.“

„Kdyby existovala lepší možnost, přišla byste na ni, *jefa*,“ přidal se Daniel.

Líbilo se jí, když jí tak říkal.

„Měla jsem hledat usilovněji,“ konstatovala.

Posadila se do starožitného houpacího křesla, které stálo na přesně stejném místě, co jsem si pamatovala. Bylo chartrné stejně jako babička, ale postavené tak, aby dlouho vydrželo. Trochu se ušklíbla a pak natáhla levou nohu před sebe.

Za zády jí visela jedna z jejích oblíbených fotografií, na které jsem byla s maminkou a v jezdeckém oblečení jsme vypadaly spíš jako sestry než matka s dcerou. Ona byla vyšší. Přestože mi blondaté vlasy od dětství hodně ztmavly, maminciny se zdály ještě tmavší. Připadalo mi, že je hezčí, když jsem jí to řekla, zasmála se: „Pověz mi nějaký jiný vtip.“

„Gorton chce najít pro Coronada jiného jezdce,“ řekla babička. „Je mu jedno jakého, hlavně když na něm dojede až do Paříže.“

„Nemůže přece tak rychle vyhodit mámu ze sedla,“ namítla jsem.

„Vážně?“ opáčila. „Že by mu najednou změklo srdce? Pokud vůbec nějaké má.“

„Co když se doktoři mylí a maminka se rychle uzdraví?“ řekla jsem.

V měkkém světle stojací mosazné lampy jsem si pozorněji prohlédla tu ženu, jejíž celý život se točil kolem koní. Zdálo se mi, že od chvíle, kdy jsem našla maminku u kanálu, zestárla o deset let.

„Tohle byl náš sen, Maggiin a můj,“ řekla jakoby pro sebe, jako bychom Daniel a já zmizeli.

Ne *maminčin* sen. Jejich.

„Jakýkoliv jiný jezdec na Coronadovi z něj udělá Gortonova koně, ne našeho,“ poznamenala jsem.

„Ví už, kterého jezdce chce?“ otázal se Daniel.

„Copak vy toho parchanta neznáte? Začal telefonovat všude možné ještě předtím, než Maggie přivezli z operačního sálu, a už dal dohromady soupisku, jako by chtěl postavit fotbalové mužstvo.“

„Babičko,“ opatrně jsem volila slova, „nepomůže stájím, když budou mít koně na olympiádě, i když se maminka neuzdraví včas, aby ho mohla jet?“

„Aha, takže teď začneš uvažovat prakticky?“ odsekla.

Pomalů se houpala v křesle.

„Na Atwoodově farmě znamenají koně víc než pouhou investici, to přece víš.“

„To ví každý,“ dodala jsem.

„Ten muž není jako my,“ řekla.

Daniel se na ni usmál.

„Až na to, že oba chcete vyhrávat,“ poznamenal.

Prudce k němu otočila hlavu a švihla ho pohledem jako bičem.

„Přesně to mi ten parchant řekl.“

„Dovolte mi, abych vám s tím pomohl, *jefa*,“ navrhl. „Jeden jezdec mě napadá.“

„Kdo je to?“ zeptala se babička. Její hlas sice dokázal zastavit koně, ale ne Daniela.

„Becky,“ odpověděl.

DEVĚT

Daniel

Jakmile se doslechl o té nehodě, rozhodl se Daniel, že to bude Becky, kdo pojede Coronada.

Věděl, že trenér si musí poradit s tím, co má, ne s tím, co nemá. Naučil se to od starého Bucka Starra, trenéra ze Severní Karolíny. Když si Wiley, nejlepší jezdec stájí, zlomil nohu před velkým turnajem v Tryonském mezinárodním jezdeckém centru, pohlédl Starr na Daniela a zeptal se: „Kdo je Wiley?“

Pokud měli na Coronada posadit Becky, nemohli si dovolit čekat. Tak jim to navrhl.

Paní Atwoodová na něho upřela pohled, který používala nejen k zastrašení personálu, ale i koní. Daniel byl přesvědčený, že nebyť její vznětlivosti, byla by prostě jen stará.

„To myslíte vážně?“

„Jako vždycky, když je řeč o vašich koních,“ odpověděl.

Vždycky její koně, nikdy jeho.

Pro Daniela Ortegu znamenali koně mnohem víc než jen práci, bez ohledu na to, kdo je vlastnil. Jednoho dne mu koně poskytnou dobrý život, jaký už poskytli třem generacím žen z rodu Atwoodových – pokud není pro lidi s příběhem jako ten jeho příliš pozdě.

„Moje vnučka pojedje na Coronadovi jen přes moji mrtvolu,“ prohlásila Caroline Atwoodová.

„Vzala jsi mi ta slova z úst,“ přidala se Becky.

Daniel nedokázal potlačit úsměv bez ohledu na zlost matky rodu. „Vy dvě se zřídka na něčem shodnete. Až doteď.“

Paní Atwoodová vstala z křesla a skoro ho převrátila, když udělala první strnulý krok k vitríně s trofejemi. Maggie Atwoodová jich vyhrála dost na to, aby zaplnila dvě vitríny, jednu tady v obývacím pokoji a druhou v pracovně, jejíž dvě stěny navíc pokrývaly stuhu. Beckyiny ceny se nacházely v televizním pokoji v prvním patře. Paní Atwoodová si chvilku prohlížela Maggiiny trofeje.

„Dost často nedokáže vyhrávat ani na svém koni,“ řekla.

„Dokáže,“ ohradil se Daniel. „Jen ne v poslední době.“

„Jsem tady,“ ozvala se Becky z pohovky. „Oba vás slyším.“

Daniel, který stál přímo nad ní, jí položil ruku na rameno. Doufal, že pochopí, že čím méně toho teď řekne, tím lépe.

„Mohly byste mě obě vyslechnout? Prosím.“

Daniel věděl, jak je na tom paní Atwoodová s panem Gortonem, stejně tak si byl vědom toho, jak si stojí s ním. A se svou dcerou. A se svou vnučkou.

„Poslouchám,“ vyzvala ho paní Atwoodová.

„Taky,“ ozvala se Becky.

Zhluboka se nadechl a cítil, jak se mu zvedají ramena a zase klesají, když pomalu vypustil vzduch z plic.

„Znám Coronada,“ spustil. „A nevěřím, že by na něm mohl jet kdokoliv.“

„Steve Gorton nemluví o tom, že by ho měl jet kdokoliv,“ řekla paní Atwoodová. „Rozhodí sítě a vybere toho nejlepšího.“

„Ten však nemusí nezbytně být nejlepší pro toho koně,“ namítl Daniel.

„Maminčina koně,“ opravila ho Becky.